

Het Gerechtshof te 's-Gravenhage, Derde Enkelvoudige Belastingkamer;

Gezien het beroepschrift ingediend namens X te Z, ingekomen op 4 september 1957 en gericht tegen de op zijn bezwaarschrift gedane uitspraak d.d. 19 augustus 1957 van de Inspecteur der Belastingen te Y betreffende zijn aanslag in de Inkomstenbelasting, jaar 1955, artikel 123456, kantoor Y, alsmede het verzoogschrift van de voornoemde Inspecteur, welke stukken worden geacht alhier te zijn overgenomen en ingelast;

Gezien de overige stukken;

Gehoord ter zitting van 6 december 1957 te W de Inspecteur en A, gemachtigde van de belanghebbende;

Overwegende, dat belanghebbende blijkens aanslagbiljet d.d. 27 februari 1957 in afwijking van zijn aangifte onder bovenvermeld artikel is aangeslagen in de Inkomstenbelasting, jaar 1955, naar een zuiver inkomen van f. 25.690,-, welk zuiver inkomen bij de bestreden uitspraak op het bezwaarschrift nader is vastgesteld op f. 20.040,93, berekend als volgt:

winst uit bedrijf volgens aangifte	f. 19.344,40
kasverschil	f. 96,28
investeringsaftrek volgens aangifte	
ondermeer f. 30.944,- à 4% is	f. 1.237,76
toegestaan f 6 15.944,- à 4% is	f. <u>637,76</u>
	<u>600,---</u>
	f. 20.040,68
overige inkomensbestanddelen	" <u>0,25</u>
	f. 20.040,93

dat belanghebbendes grieven zich richten tegen het aanmerken en belasten van het kasverschil ad f. 96,28 als winst en tegen het tot een te laag bedrag van f. 600,- toestaan van investeringsaftrek;

dat belanghebbende met betrekking tot de laatste grief subsidiair heeft gesteld, dat, zo de woongedeelten van de door hem gekochte wanden bij het bepalen van de investeringsaftrek moeten worden uitgeschakeld, hem investeringsaftrek over een bedrag van f. 28000,-, in plaats van over een bedrag van f. 30.944,- moet worden verleend, de met betrekking tot de woongedeelten aangegane verplichtingen daarmede

stellende op een bedrag van f. 2.944,-;

dat belanghebbende ter zitting een nieuwe grief van feitelijke aard heeft opgeworpen betrekking hebbende op een afboeking van een bedrag van f. 157,25, welke in 1955 ten laste van zijn privérekening plaats vond wegens een verschil op contante verkopen;

Overwegende, dat de Inspecteur zich heeft verzet tegen het in behandeling nemen van deze nieuwe grief omdat hij zich daardoor ernstig benadeeld acht in zijn verdediging;

dat vaststaat dat belanghebbende deze nieuwe grief reeds vroeger had kunnen naar voren brengen en dat hij de Inspecteur daaromtrent nimmer heeft benaderd, terwijl de laatste ook geenszins kon vermoeden dat de belanghebbende door hem opgeworpen grief had;

dat een goede procesorde vordert dat de belanghebbende in zijn beroepschrift al zijn grieven van feitelijke aard aanstonds vermeldt en niet ter zitting het Hof en de Inspecteur met dergelijke nieuwe grieven overrompelt, gelijk in casu het geval is;

dat het Hof met de Inspecteur van oordeel is dat deze ernstig in zijn verdediging zou zijn geschaad indien de ter zitting opgeworpen hierboven bedoelde grief in behandeling zou worden genomen;

dat het Hof deze grief dan ook buiten behandeling laat;

Overwegende ten aanzien van belanghebbenden grief inzake het kasverschil:

dat in belanghebbendes bedrijf gedurende 1955 een negatief kasverschil in totaal bedragende f. 96,28 aan het licht is getreden, hetwelk door belanghebbende niet kon worden verklaard en door hem als een bedrijfsverlies is aangemerkt en als zodanig is geboekt;

dat de Inspecteur deze f. 96,28 als een privé-onttrekking heeft beschouwd omdat niet is kunnen blijken dat dit bedrag als een uitgave strekkende voor bedrijfsdoeleinden is aan te merken en derhalve de bedrijfswinst; daarmede heeft verhoogd;

dat de belanghebbende daartegenover stelt dat het kasverschil onlosmakelijk met de bedrijfsuitoefening is verbonden, dat de Inspecteur door het verhogen van de bedrijfswinst met f. 96,28 de bij de winstbepaling tot dusver gevolgde bestendige gedragslijn verbreekt aangezien door deze voorheen is geaccepteerd, dat voor- en nadelige kasverschillen ten gunste of ten laste van de winst zijn gebracht, en ter zitting, dat de Inspecteur een onvervulbare eis stelt - door van hem, belanghebbende, te verlangen dat hij aantoont, dat het kasverschil niet een privé-onttrekking, doch een bedrijfsuitgave betreft, want ware het mogelijk enig bewijs omtrent die f. 96,28 bij te brengen, van een kasverschil zou dan geen sprake zijn;

dat ter zitting onweersproken is gebleken dat het bedrag van f. 96,28 is samengesteld uit een vijftal, op verschillende in 1955 gelegen data, geconstateerde kasverschillen, dat de geldomzet in belanghebbendes bedrijf in dat jaar ± f.250.000,- heeft bedragen, dat ook het personeel over de kas gaat en dat zich geen kasverschillen over de jaren 1952-1954 hebben voorgedaan, terwijl in daaraan voorafgaande jaren voordelige kas-verschillen van f. 22,78 en f. 1,56 en een nadelig kasverschil van f 145,- zijn geconstateerd, welke ten gunste en ten laste van de winst zijn gebracht;

dat de Inspecteur desgevraagd heeft verklaard dat de boekhouding van belanghebbende hem geen enkele reden tot het maken van aanmerkingen geeft;

Overwegende, dat het in elk bedrijf een normaal voorkomend verschijnsel is, dat van tijd tot tijd bij kascontrole kleine kasverschillen worden geconstateerd, die onoplosbaar blijken te zijn en dat het gebruikelijk is deze ten gunste of ten laste van de verlies- en winstrekening te boeken daar het voor de hand ligt aan te nemen dat dergelijke kleine verschillen een gevolg zijn van de bedrijfsuitoefening;

dat het dan ook, gelet op de vorenomschreven omstandigheden in belanghebbendes bedrijf, niet exceptioneel is te achten dat in één jaar, in casu 1955, vijf maal geringe kasverschillen zijn geconstateerd ter gelegenheid van de uitoefening van kascontroles, en dat het totale bedrag van die verschillen als verlies is afgeboekt;

dat uiteraard de mogelijkheid bestaat dat onder het mom van kasverschillen uitgaven voor privé-doeleinden worden geboekt, doch dat het Hof dit in het onderhavige geval niet voor de hand liggend acht;

dat immers belanghebbende over 1955, buiten beschouwing gelaten de investeringsaftrek, een winst heeft aangegeven van f. 20.861,52, zodat het al weinig aannemelijk is, gezien ook het feit dat de boekhouding geen enkele reden tot het maken van aanmerkingen geeft, dat hij zou proberen voor een, zo'n gering bedrag als de f. 96,28 is, een onjuiste voorstelling van zaken te geven en privé-uitgaven als verlies te boeken, zulks temeer omdat in vorige jaren kasoverschotten door hem als winst zijn verantwoord;

dat weliswaar de Inspecteur kan worden toegegeven dat kan worden verlangd van iemand die pretendeert enig verlies te hebben, dat hij het bestaan van dit verlies aantoot, althans aannemelijk maakt, doch dat dit naar het oordeel van het Hof niet zover kan gaan dat onder alle omstandigheden ten aanzien van onbetekenende bedragen als hier in geding zijn aan de wijze waarop en de omschrijving waaronder boekingen plaats vinden geen bewijskracht is toe te kennen doch daarnaast andere bewijzen zouden moeten worden aangebracht ook indien de onmogelijkheid daarvan evident is;

dat in het onderhavige geval en gelet op het vooroverwogene het Hof geen aanleiding kan vinden om aan te nemen dat de boeking van het kasverschil als een verlies niet met de waarheid in overeenstemming zou zijn;

dat het Hof alleen dan meerdere bewijzen terzake van belanghebbende zou eisen indien de Inspecteur enige aanwijzing zou hebben gegeven die twijfel aan de juistheid van de boeking zouden kunnen opleveren, hetgeen evenwel niet is geschied;

dat derhalve belanghebbendes grief betrekking hebbende op het als winst aanmerken van het kasverschil ad f. 96,28 gegrond is;

Overwegende ten aanzien van de grief inzake de investeringsaftrek:

dat belanghebbende een woninginrichtingsbedrijf uitoefent aan de a-straat 2 te Z en dat hij in 1955 de belendende panden a-straat 4 en 6/8 aangekocht voor een bedrag van f. 300944,-, zulks met de bedoeling om te gelegener tijd alle panden tot één bedrijfspand te verbouwen, doch waaraan nog geen uitvoering is gegeven;

dat de aangekochte panden de geheel bebouwbare grondoppervlakte beslaan en bestaan uit een café, een winkel met magazijn en opslagruimte en uit een paar bovenwoningen;

dat belanghebbende de winkel met magazijn en opslagruimte in gebruik heeft en de overige bedrijfsruimten alsook de bovenwoningen als zodanig heeft verhuurd;

dat de Inspecteur de gekochte panden gesplitst heeft in een bedrijfsgedeelte - daaronder verstaande het deel van de panden waarvoor investeringsaftrek kan worden toegestaan - en een woongedeelten en de bovenwoningen heeft aangenomen dat van de aangevane verplichting ad f. 30.944, een bedrag van f. 15.944,- het bedrijfsgedeelte betreft en een bedrag van f. 15.000,- het woongedeelte en voorts geen investeringsaftrek heeft verleend over laatstgenoemd bedrag, medebrengende de hierboven aangegeven correctie van f. 600,-;

dat belanghebbende stelt dat hem ook investeringsaftrek behoort te worden gegeven over het in de bovenwoningen geïnvesteerde bedrag en subsidiair indien dit niet het geval zou kunnen zijn dat de investeringsaftrek over het bedrijfsgedeelte dient te worden bepaald naar het daarin geïnvesteerde bedrag zijnde volgens hem f. 28.000,

dat partijen naar aanleiding van het verhandelde ter zitting nader te rade zijn gegaan over de splitsing van het bedrag van f. 30.944,- en aan het Hof een ter zake dienend rapport van een deskundige hebben overgelegd met welks inhoud

partijen zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard, zodat tussen partijen vaststaat dat van de aangegane verplichting ad f. 30.944,- op de grond betrekking heeft f. 9.600,-, op de opstallen de bedrijfsgedeelten betreffende f. 14.344,- en op de opstallen de woongedeelten betreffende f. 7.000,-;

Overwegende, dat belanghebbende ter staving van zijn stelling dat ook investeringsaftrek dient te worden toegekend over het in de bovenwoningen geïnvesteerde bedrag aanvoert dat in het derde lid van artikel 8a van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 wordt gesproken van woonhuizen en niet van woningen of woongedeelten en dat van woonhuizen ten deze geen sprake is, doch, gezien het doel van de aankoop, van geheel voor investeringsaftrek in aanmerking komende bedrijfspanden, waaraan een zodanig karakter niet ontnomen kan worden, ook al is een gedeelte geschikt voor bewoning;

dat aan belanghebbende kan worden toegegeven dat de door hem gekochte panden a-straat 4 en 6/8 in zijn geheel bedrijfspanden zijn, evenwel in die zin dat het panden zijn die tot zijn bedrijfsvermogen behoren;

dat daaruit evenwel niet volgt dat de bovenwoningen daardoor hun karakter van woning verliezen, immers zij worden, zij het bedrijfsmatig, als woningen verhuurd en door de huurders als zodanig gebruikt;

dat evenmin de bovenwoningen als zodanig hun karakter verliezen door het enkele feit dat ze te gelegener tijd zullen worden verbouwd tot winkel of magazijn, dan wel, dat ze, hetgeen zeker niet uitgesloten is te achten, in de toekomst volkomen zullen verdwijnen;

dat alleen dan de bovenwoningen hun karakter als zodanig zouden hebben verloren indien zij aanstonds of binnen korte tijd nadat belanghebbende daarvan de eigendom verwierf aan hun bestemming als woning zouden zijn onttrokken, hetgeen evenwel tot op heden niet het geval is;

dat ook belanghebbendes zienswijze als zouden de onderhavige bovenwoningen niet als woonhuizen zijn aan te merken en daarom niet van de investeringsaftrek zijn uitgesloten, moet worden verworpen;

dat immers uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat met betrekking tot panden waarin zowel de winkel als het woonhuis van de bedrijfseigenaar is ondergebracht een rationele interpretatie van de, ten aanzien van woonhuizen geldende uitzonderingsbepaling medebrengt medebrengt, dat voor het gedeelte van het pand, dat als winkel wordt gebruikt, de investeringsaftrek is toegestaan;

dat hieruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat het begrip "woonhuis" mede omvat het woongedeelte van een pand, zodat dit begrip de ruime betekenis van "woning" heeft, hetgeen niet bepaaldelijk in strijd is met het taalgebruik;

dat derhalve belanghebbende geen aanspraak kan maken op investeringsaftrek 'wegens het in de bovenhuizen geïnvesteerde bedrag;

dat hieraan niet afdoet dat belanghebbende de bovenwoningen niet zelf bewoont, doch verhuurt; aangezien geen enkel redelijk argument is te vinden waarom met betrekking tot de investeringsaftrek de verhuurder in een fiscaal gunstiger positie Verkeren de eigenaar-bewoner;

dat bovendien uit de Memorie van Toelichting blijkt dat het in de bedoeling van de wetgever heeft gelegen de huizen-exploitant, dat is de verhuurder van woonhuizen, gelijk belanghebbende tevens is, opzettelijk van het genot van investeringsaftrek uit te sluiten;

dat de in geschil zijnde investeringsaftrek, gezien de nader door partijen overgelegde gegevens, dient te worden berekend over de hierboven genoemde bedragen van f. 14.344,- en f. 9.600,-, betrekking hebbende op het bedrijfs gedeelte en op de daarmee onverbrekkelijk verbonden en daaraan dienstbare grond, zijnde 4% daarvan ofwel f. 957,76;

dat beide grieven in aanmerking genomen belanghebbendes zuiver inkomen over 1955 beloopt f. 19.624,65, berekend als volgt:

winst uit bedrijf		f. 19.344,40
investeringsaftrek als boven	f. 1.237,76	
toe te staan	<u>f. 957,76</u>	
		f. 280,---
		f. 19.624,40
overige inkomensbestanddelen		<u>“ 0,25</u>
		f. 19.624,65;

RECHTDOENDE:

Vernietigt de uitspraak waarvan beroep en bepaalt dat de aanslag nader zal worden berekend naar een zuiver inkomen van f. 19.624,65, blijvende daarbij de overige elementen van aanslag ongewijzigd.

Aldus vastgesteld op 4 februari 1958 door Ons, J.J. de Klerck, Voorzitter, in tegenwoordigheid van de Griffier.

Van den Dries

De Klerck

Aangetekend aan partijen
verzonden: 14 FEB. 1958